
UIT DEN LANDE

Tempotherapitis

Uit: RSU-Berichten, een uitgave van de Riagg Stad Utrecht.

In een artikel in de Volkskrant van 15 mei 1997 wordt gewag gemaakt van een nieuw soort therapeut, de tempotherapeut.

De tempotherapeut is onze commerciële collega, die snel en flexibel kan inspelen op de groeiende vraag vanuit het bedrijfsleven zieken werknemers zo snel mogelijk op te lappen. Ziek-zijn kost het bedrijf immers geld sinds de privatisering van de ziektewet.

Daarbij komt dat steeds meer werknemers zich ziek melden. Zij zijn niet langer bestand tegen de stress van het werk en/of privé-leven. Het middel is erger dan de kwaal.

Of eigenlijk: het middel *is* de kwaal. Waar mensen het tempo niet meer aankunnen en ziek thuisblijven, staat er onmiddellijk een tempotherapeut op de stoep om hun zo snel mogelijk weer beter c.q. arbeidsgeschikt te maken. Natuurlijk is het tempotherapie-denken niet aan de Riagg voorbij gegaan. Het commerciële circuit vormt immers een reële concurrentie en bovendien moeten we voldoen aan een productienorm, ons opgelegd door de ziektekostenverzekeraars. De Riagg ontkomt dus niet aan een kritische toetsing van de eigen doelmatigheid en dat is een goede zaak.

We moeten echter niet gaan overdrijven.

Door de afdeling Acute en Snelle Psychiatrie waar ik werk wordt de tempotherapie ernstig opgevat.

Niet alleen in de spreekkamer (de gesprekken duren korter), maar ook

daarbuiten is het tempo danig opgeschroefd. Ik zie mijn collega's steeds sneller door de gangen lopen, patiënten in hun kielzog meevoerend. Wellicht is dit een voorloper van de één, twee, drie therapie, die recent in de V.S.

ontwikkeld is: een combinatie van 'running therapy', gespreks- en medicamenteuze therapie in één. De therapeut rent samen met de patiënt over de gang, bespreekt intussen de depressieve klachten en werpt hem bij de uitgang nog snel een prozac in de openhangende mond.

Deze nieuwe therapievorm blijkt onder therapeuten veel slachtoffers van tempotherapitis te eisen. Mogelijk gaat het bij ons ook die kant op.

Tempotherapitis leidt veelal tot een kort doch frequent ziekteverzuim. De therapeut moet als het ware even op adem komen. De klachten zijn redelijk snel over, doch steken ook snel de kop weer op. Er is een risico dat tempotherapitis overgaat in een chronische en veel moeilijker te genezen burn-out syndroom.

Mocht de ARBO-dokter u vragen waarom u zich dit kalenderjaar nu al voor de vierde keer kortdurend heeft ziekgemeld, zeg dan eenvoudig dat uw ziekte geheel past in de geest van deze tijd: kort en snel is in! Langer ziek-zijn kunnen we ons echt niet permitteren; onze patiënten wachten en de productienorm drukt! De ARBO-dokter kan er waarschijnlijk over meepraten. Hij ziet steeds meer mensen in steeds minder tijd.

Carla van de Velden, SPV
Afdeling Acute en Sociale Psychiatrie,
Riagg Stad Utrecht.